

L'ACADÈMIA VALENCIANA DE LA LLENGUA: VIA LLIURE A LA DESTRUCCIÓ DEL VALENCIÀ

Leopoldo Peñarroja Torrejón

Real Acadèmia de Cultura Valenciana

Fabricada en clau catalana a demanda de Pujol (1997), l'*Acadèmia Valenciana de la Llengua Innomenable* no podia devindre en altra cosa que en simple franquícia valenciana de l'Institut d'Estudis Catalans; en la pràctica, del català pur i dur que des de Rovira, Prat, Fuster i demés propagandistes de la "Catalunya Expansiva", els totalitaris d'allà fora i d'ací dins desigen de cor que suplante a la llengua de València. Tampoc és una *acadèmia valenciana*, perquè la trajectòria observada pels membres de la docta casa no augura cap de fidelitat a València, sino més be al "país petit" de més amunt del Sénia.

Ara, passats casi 25 anys, val preguntar-se qué és en realitat i cóm seguix en peu una institució que, a toc de 4 milions d'euros anuals (665 milions de les antigues pessetes, uns 15.000 milions de total acumulat que no reben acadèmies prestigioses) ha reduït a casi una anècdota, des d'un científisme postic, al verdader valencià, que és la llengua establida, junt a la castellana o espanyola, com a pròpia de la Comunitat. Puix be, el ADN de "l'ens normatiu" se podria definir, vist lo vist, per tres característiques: negacionisme llingüístic, hipernormativisme i "agit prop" pancatalaniste.

Blanc i en botella: l'*Acadèmia Valenciana de la Llengua Sense Nom* no creu en el valencià. "La diversitat onomàstica del valencià no pot servir de base a iniciatives que projecten una imatge fragmentada del sistema lingüístic que els valencians compartim amb altres territoris", advertix en una declaració de 2005. Traduït: a la AVL no li preocupa el valencià com a llengua, sino que els valencians no digam català al valencià, cosa que les ilustres cadires se neguen a entendre. En suma, una negació de base (culminada en el denigrant acort AVL-IEC de 2020) que anula la seua raó de ser i desllegitima la seua permanència.

Per atra banda, l'Acadèmia Valenciana de la Llengua aspira a dictaminar l'us o desús de cada sílaba, paraula o frase pronunciats pel parlant valencià: *Diccionari normatiu valencià*, *Gramàtica normativa valenciana*, *Acort(s) normatiu(s)*, pero a partir d'una completa inversió del concepte de norma: la norma (lo valencià) se considera anormal; lo anormal

(lo no valencià), la norma. D'ahí que els denominats "Diccionari Normatiu Valencià" i "Gramàtica Normativa Valenciana" no són normatius ni valencians. Estàn, sí, editats en València. Però el primer aboca en un volum rotulat com a "valencià" els diccionaris catalans Fabra - IEC més unes poques expressions casolanes, excloent formes gramaticals intrínseques al nostre idioma. I la segon no respon al conjunt d'estructures que individualisen la llengua parlada de Morella a Guardamar, documentada des de temps immemorial en les fonts escrites.

Per científica que se pretenga, la mentira és mentira. I és mentira que siguen "valencià" *borni* ('tort'), *esllavissada* ('solsida'), *guineu* ('rabosa'), *fadristern* ('segon germà'), *llan-gardaix* ('fardacho'), *baldufa* ('trompa'), *obaga* ('ombria'), *galleda* ('poal'), *balb* ('ert'), *aviat* ('pronte') i infinitat de paraules i usos que, de forma escandalosa, s'etiqueten allí de valencians i normatius! quan són simplement catalans i estrangers a València. Una falàcia equivalent a donar els provençals *totara* (cat. 'aviat'), *drolla* (cat. 'nen'), *terralla* (cat. 'vaixella'), *baila* (cat. 'llevadora', val. 'comare') per formes 'normatives' i 'catalanes'.

Ara be, si, al visitar la pàgina Web AVL que és de supondre reflex de la cosmovisió institucional, observem desvalaïts que les úniques figures elevades allí a pública veneració són precisament les del santoral civil que nega l'existència del valencià i l'existència de València (Fuster, Guarnier, Estellés, ...); si notem el silenci espés sobre la València cultural que sí creu en València i en Espanya i, además, comprovem el palmarés campanudament pancatalaniste dels membres de l'entitat casi al total, deurem deduir que tot açò no és més que el resultat d'un mateix projecte totalitari: una llengua, el català; una nació, la nació catalana.

Però no hi ha pijor cego que qui no vol vore. Si estos mals, causa entre atres de la deriva espanyola, no pareixen mals al govern valencià, tenim un problema. I el té ell mateix si no actua de forma ràpida, decidida i eficaç. L'història no amnistia les complicitats. Tampoc als governants.